

MINTEA SPIRITUALĂ ȘI OMUL NATURAL

„Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.”— Romani 8:14

Izvorul oricărei vieți este desigur Iehova și Scripturile asociază în mod incontestabil slujba și opera Spiritului lui Dumnezeu cu activitatea și cu progresul pentru stabilirea relațiilor sfinte permanente cu El Însuși, pe a cărui singură bază se poate asigura viața veșnică. De aceea un copil a lui Dumnezeu și moștenitor al îndurării Sale, ar trebui ca în continuu să fie cu un interes crescând în cercetarea acestei puteri, ar trebui să se străduiască a fi umplut cu acea influență sau Spirit de sus, ca singura cale prin care se poate susține legătura sa cu Dumnezeu și pe care se poate baza speranța sa pentru viitor. Dacă Spiritul Său, care a sculat pe Isus dintre morți locuiește în voi, atunci veți experiența însuflețirea corpurilor voastre în evlavie sfântă: în acest fel pune marele apostol acest lucru înaintea Bisericii. Când același apostol ne asigură, că numai aceia sunt fiii lui Dumnezeu care sunt conduși de Spiritul Său, atunci fără îndoială că trebuie să recunoaștem, că el, apostolul cea mai mare însemnătate o pune pe puterea și lucrarea Spiritului sfânt.

Mintea spirituală este moștenirea după care trebuie să se străduiască toți aceia, care vreau să fie plăcuți lui Dumnezeu și să fie primiți de El. Mintea spirituală înseamnă condiția sau calitatea de a fi spiritual; și a fi spiritual înseamnă a fi dezvoltat sau format în conformitate cu Spiritul Domnului. În Scriptură, omul natural, nereînnoit, neîndreptățit, este arătat ca trupesc sau carnal, adică trăind după dorințele omului decăzut și după aprecierea minții carnale, care la unii se arată mai mult iar la alții mai puțin în comportările vieții lor. În contrast cu acesta, omul reînnoit, regenerat și îndreptățit, este arătat ca spiritual, adică ca trăind în armonie cu mintea și aprecierile Spiritului lui Dumnezeu.

Aceia care în umblarea și experiențele lor umblă conduși de Spirit și urmează acestuia, sunt arătați în mod potrivit ca spirituali sau ca având o minte spirituală, deoarece Spiritul lui Dumnezeu le îndreaptă gândurile și intențiile și străduințele vieții spre cele cerești, adică la lucrurile care nu se văd, care aparțin de moștenirea lor eternă cu Cristos, de natura și răsplata cerească. (1 Petru 1:4; 2 Petru 1:4). Aceia care umblă conform înclinării și conducerii minții naturale, sau carnale, sunt arătați în mod potrivit ca persoane naturale sau cu mintea lumească, pentru că mintea naturală, sau carnală se străduiește după lucrurile materiale ale acestei lumi. În condițiile decăzute de acum această minte este mai mult sau mai puțin depravată și amestecată cu egoism și plină de dorințe și ambiții excesive. Aceasta este mintea sau spiritul care nu conduce la viață, ci dincontră, la moarte. — Romani 8:5, 6, 13.

Nu judecați după cele ce se văd

Pentru poporul lui Dumnezeu nu există lucru mai important decât acela ca să aibă clar definit concepțiile și gândurile scripturale ca adevăratul lor statut spiritual față de Domnul. Scriptura ne arată clar, că între influențele și puterile care conduc la o viață spirituală, și între acelea care conduc la o viață naturală sau carnală, există o mare deosebire. Apostolul Pavel în epistola sa către Romani (cap 8), răspunde la o presupusă întrebare, cum îi putem ști pe cei ce sunt cu mintea nouă și umblă conform Spiritului dintre ceilalți. În unele privințe aceasta poate părea o întrebare grea. Există unii care nu sunt în Cristos a căror trupuri sunt mai puțin degradate decât a celor ce sunt în Cristos; dacă ei s-ar măsura după faptele corpului s-ar putea întâmpla, că acela care este în Cristos să fie într-o situație mai slabă decât cel care nu este în Cristos. De aceea Domnul îndeamnă pe poporul Său să nu judece numai după ființa din afară, fiindcă există unii care sunt fățarnici și ne asigură că Dumnezeu se uită la inimă și la intenții. Astfel apostolul ne produce o bucurie spunându-ne: „De aceea noi nu mai cunoaștem pe nimeni după trup”. Prin aceasta el nu ne spune că noi acum să nu mai dăm nici o atenție slăbiciunilor trupești, fie în noi înșine, sau în alți membri ai Corpului. Noi trebuie să ne împotrivim la toate slăbiciunile cărnii, și adeseori va fi nevoie, în interesul vieții spirituale a ne trata corpurile într-un mod mai aspru; dar cu toate acestea noi trebuie să facem o deosebire clară între viața nouă internă și corpul slab și muritor; și trebuie să iubim și să simpatizăm cu fratele nostru, în timp ce în interesul său propriu cât și al nostru și al Bisericii, va fi necesar să ne exprimăm dezaprobarea față de conduita sa rea.

Cum putem cunoaște pe cel cu mintea spirituală

Explicația apostolului cum putem deosebi aceste două clase, arată că voința neregenerată se va gândi la lucrurile cărnii, pe când voința regenerată se va gândi la lucrurile spiritului. Este o mare prăpastie între aceste două clase, și nu este necesar ca cineva să fie îndoielnic dacă el este un membru al Bisericii, al Corpului lui

Cristos sau nu. Dacă este în Cristos, atunci el are ambiții noi, speranțe noi, ținte noi; și dacă pentru scurt timp greșește a trăi conform acestei dorințe și ținte noi, atunci inima sa fiind într-o situație dreaptă, el se va înapoia spre standardele divine. Afecțiunile sale sunt pentru lucrurile care sunt drepte, curate și bune, deși legea păcatului și a morții, în urma slăbiciunilor corpului său muritor îl strâmtorează. El nu va fi mulțumit numai cu condiția preferinței minții pentru ceea ce este drept și având inima doritoare pentru dreptate, necăjindu-se dacă se găsește pe sine învins de ispită, ci după cum arată apostolul în alt loc el va trata acest lucru atât de adânc și serios, încât nu numai că va face tot ce-i stă în putință pentru a repara nedreptatea făcută, ci el se va îndrepta la tronul ceresc ca să fie tot mai capabil a învinge puterea cărnii în mod corespunzător și a deveni tot mai puternic în spirit. Apostolul îndeamnă pe unii ca aceștia să facă „urme drepte cu picioarele lor, ca ce este șchiop să nu se abată și mai vârtos să fie vindecați”, să evite ispita și slăbiciunea, să încunjure căile ispitei, imediat ce le observă, și astfel să dovedească că inima lor se străduiește după dreptate. El îndeamnă mai departe ca întotdeauna afecțiunile lor să fie îndreptate în continuu la lucrurile de sus, așa că lucrurile pământești din ce în ce să aibă tot mai puțină influență și putere de a-i împiedica în cursul lor. El îi îndeamnă ca inima, mintea și buzele vor fi ocupate cu serviciul și adevărul Domnului, așa că cel rău va afla din ce în ce tot mai puțină ocazie de a-i ispiti și înșela.

Cei carnali sunt plini de voință proprie

Apostolul arată mai departe să facem deosebire între mintea carnală și între mintea care este în armonie cu Dumnezeu, pentru că una este în dușmănie cu Dumnezeu, iar cealaltă în armonie cu Dumnezeu. Mintea care este în armonie cu Dumnezeu se bucură în legea Sa, dreptatea, curățenia, bunătatea, pacea, credința Sa și privește cu bucurie înaintea îndeplinirea glorioasă a tuturor speranțelor minunate, însuflețite de acele promisiuni. Mintea carnală (oricât ar fi de educată și dezvoltată și ar putea sta sub controlul corpului muritor) nu este în armonie cu Dumnezeu; ea are ambițiile sale proprii, planurile sale proprii de care se bucură, se întristează când acestea sunt zădărnice; ea își clădește speranțele și țintele mai cu seamă cu privire la viața prezentă; ea nu este în armonie cu Dumnezeu și nu este în acea stare de inimă, ca să poată primi cu mulțumire tot ce Dumnezeu i-ar trimite; și din contră, ea este plină de voința sa proprie și nesupusă conducerii divine; ea nici nu poate fi supusă fiindcă este carnală, și pentru că în timpul prezent întreaga omenire se află într-o stare păcătoasă și înstrăinată de Dumnezeu. Aceste două condiții ale minții sunt în contrast una cu alta, și apostolul ne asigură că una înseamnă moarte; adică persoana care are mintea carnală se află încă în starea morții, că ea nu a primit pe Cristos, dătătorul de viață „Cine are pe Fiul, are viață” și de aceea poate simți bucuria și pacea minții noi în Cristos; dar cine nu are pe Fiul, cine nu s-a predat voinții Sale, este încă în moarte, încă sub condamnare, încă străin față de Dumnezeu.

Pentru a înțelege diferitele mărturii ale Scripturii, trebuie să fim clari în aceea că ele nu sunt adresate lumii și nici nu tratează lucruri despre ea ci ele privesc numai pe sfinți și vorbesc despre ei. Ele descriu starea acelor care au trecut din moarte la viață, care au ajuns la gândirea spirituală și în contrast cu lumea, care este în păcat și n-a ajuns încă în favoarea divin, ei care sunt încă în carne, trăind după voințele lor proprii; care încă n-au auzit de întocmirea îndurării lui Dumnezeu în Cristos, sau deși au auzit despre aceasta, ei încă n-au primit-o, nu pot să placă lui Dumnezeu, nu pot să fie iertați și nici ca stând în favoarea dumnezeiască.

Unele manifestări care nu dovedesc o viață nouă

Îndreptându-și atenția către Biserică, apostolul scrie: „Voi nu sunteți în firea păcătoasă, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi”. Apostolul ne arată aici ceea ce face pe cineva cu minte spirituală. Noi posedăm noua minte fiindcă suntem concepuți din nou, concepuți de Spiritul lui Dumnezeu. Noi nu am fost concepuți din nou până când nu am făcut un proces de curățire și îndreptărire prin credință în sângele lui Cristos, până când nu am auzit invitația de a aduce corpurile noastre ca o jertfă vie, și până când primind această invitație nu am consacrat tot ce suntem și ce avem pe altarul Domnului. Atunci am primit noi Spiritul lui Dumnezeu; atunci am fost recunoscuți ca părtași ai creaturii noi în Cristos — nefiind priviți mai mult ca ființe trupești, ci ca ființe spirituale.

Cât de evident este deci, că dovada pentru posedarea vieții noi, pirituale printre poporul Domnului, nu stă în aceea că ei sunt în stare a înțelege la fel diferitele particularități ale credinței; și nici că toți văd la fel tipurile, parabolele și simbolurile Scripturii, sau că toți să aibă aceeași cunoștință despre toate profețiile și cronologia Bibliei. Dovada vieții noi nu poate fi exprimată prin cuvinte, prin aceea că cineva aparține unui sistem sau unei organizații aici pe pământ, sau prin aceea că ia parte la un serviciu în oarecare formă specială. Noi trebuie să cercetăm mai departe și mai profund după semnele și dovezile care arată că cineva într-adevăr este în legătură cu Cristos și a primit viața spirituală de sus. Desigur că toți cei care au mintea lui Cristos, Spiritul Învățăturului,

vor fi interesați de studiul oricărei părți a Sfintei Scripturi, fie aceste parabole, simboluri, profeții, cronologie etc. Dar nici unul din aceștia nu permite să fie în legăturile sau sistemele omenești, dacă el a recunoscut conducerea și voința Domnului în această lucrare. Și în ce privește participarea în serviciul adevărului, toți care sunt învățați de Spiritul Domnului vor recunoaște responsabilitatea lor personală față de Domnul, să vestească adevărul, să dea mărturie de valoarea și frumusețea sa, să lase lumina lor să strălucească, atât cât le este cu putință și li se prezintă ocazii, separat de mișcările sau sistemele omenești.

Dar adevărata probă a uceniciei și a dovezii indiscutabile că cineva are viața spirituală stă numai în aceea că cineva într-adevăr are Spiritul Domnului. Aceia care au mintea sau Spiritul lui Cristos, vor dovedi prin aceasta că au fost concepuți de El; cine nu are Spiritul lui Cristos acesta nu este al Lui. În acest fel să ne judecăm pe noi înșine și în acest fel să judecăm pe frații noștri — conform spiritului, după intenții, după voință, nu după reușită și nu după carne. Cât de generoși trebuie să ne facă aceasta în judecarea fraților. Dacă ei recunosc și arată că iubesc pe Domnul, încrezându-se în sângele Său prețios, iubind lucrurile sfinte, dacă ei iubesc pe frați, iubesc Cuvântul îndurării și al adevărului și se silesc să dezvolte roadele Spiritului, atunci desigur ei sunt frați, desigur sunt „în Cristos”. Dacă ei nu au acest spirit, dacă ei iubesc lumea, preferă societatea lumescă și se predau cu totul ambiției și mândriei vieții, și-și află mulțumirea în acestea, atunci noi avem o bună cauză de a ne îndoi că ei sunt în legătură cu Domnul, cu totul indiferent ce pot recunoaște. Această trăsătură particulară să fie în special folosită de fiecare dintre noi ca o probă personală de ucenicie Domnului; și fiecare, care, măsurându-se cu această măsură, află că spiritul lumesc crește în el trebuie să simtă că el își pierde temelia și din nou trebuie să se străduiască a-și îndrepta dorințele asupra lucrurilor de sus și să crească în dar.

Marea luptă în viața creștinului

Experiența confirmă mărturia Sfintei Scripturi, că marea luptă a unui copil al lui Dumnezeu, copil în credință constă în aceea, că mintea spirituală trebuie să câștige supremația și controlul asupra vieții naturale trupești, așa cum este spus de către Sf. Pavel „ținând trupul supus”. În direcția aceasta se dă lupta unui creștin de-a lungul cursului experienței sale pe calea îngustă. Pe de o parte, de partea vieții noi, spirituale, stau diferitele puteri și influențe ale Domnului, Spiritului Său, providențele Sale, adevărul Său, cunoștința voinții Sale, a planului Său și a făgăduințelor Sale nespuse de mari și scumpe. Pe de altă parte, de partea vieții trupești, sunt diferitele influențe și puteri ale lumii, ale trupului decăzut și ale adversarului, și toate acestea sunt în dușmănie cu Dumnezeu și contra cu toate lucrurile ce sunt de partea Domnului.

Între aceia cari mărturisesc că ei au renunțat la vechea viață trupească și au primit o nouă viață spirituală în Cristos, se pot constata diferite grade ale dezvoltării minții spirituale. Într-adevăr, de-a lungul Vârstei Evanghelice, puțini și-au păstrat o adâncă viață spirituală și au ținut vechea natură sub stăpânire în mod considerabil prin experiențele lor creștine. Mulți, au manifestat mai mult sau mai puțin slăbiciunea spirituală; ei au manifestat un spirit de încropeală și de compromis cu carnea, cu mintea naturală, așa că viața lor a arătat un fel de amestecătură a minții spirituale și confuze — adică la un anumit timp o anumită măsură de consacrare față de Domnul, iar la alte timpuri o îngăduință înclinațiilor naturale, dorințelor și ambițiilor. Noi nu înțelegem aici marea masă a creștinătății, care nu-i decât neghină și nici decum creștini și care niciodată n-a stat în legătură adevărată cu Domnul. Aici este vorba de aceia, care într-adevăr au crezut în Domnul, care mai mult sau mai puțin au mărturisit spiritul supunerii și de aceea au fost părtași ai vieții noi în Cristos. După cum s-a zis mai sus, în aceștia se poate observa o mare diferență.

Două clase reprezentate în Avraam și Lot

Între caracterele vechiului Testament, sunt unii care dau o înfățișare foarte potrivită a semnelor caracteristice pentru cele două clase de creștini, care dovedesc că au mintea spirituală.

Între aceste persoane, din a căror vieți putem trage învățături, sunt Avraam și Lot. Avraam, servitorul plin de credință, în general credincios și supus lui Iehova, reprezintă foarte potrivit pe creștinii credincioși ascultători și deplin consacrați. Avraam a făcut și greșeli, și s-ar putea spune că de mai multe ori a pășit afară din calea cea dreaptă, dar în general umblarea sa a fost una a supunerii și credincioșiei lui Dumnezeu. Astfel cei mai mulți creștini au făcut greșeli, au alunecat și s-au poticnit, și totuși umblarea lor în general a arătat ascultare și deplină consacrare lui Dumnezeu. Dar Lot este descris în Sfânta Scriptură ca mai puțin credincios, mai puțin supus, mai puțin smerit și respectuos față de voința și vocea lui Iehova. El ar reprezenta foarte bine pe un număr considerabil al creștinilor care în mod incontestabil sunt mai puțin credincioși, mai puțin supuși și le lipsește în mod considerabil consacrarea. Lot se pare a fi un tip a creștinilor care se compromit, care îngăduie ca mintea lumescă, viața lumescă, să ocupe o bună parte în ei. Cu privire la caracterul lui Lot, un scriitor a făcut o adevărată observație: „Lot a părăsit, Ur din Caldeia”, dar el a căzut în șesul Sodomei. Chemarea lui

Dumnezeu n-a ajuns la inima sa, moștenirea lui Dumnezeu nu a umplut mintea sa. Aici zace o importantă cugetare; să cugetăm bine cu toții asupra acestui lucru. Lăudat să fie Dumnezeu că pentru fiecare din servii Săi există o cale pe care lucește lumina aprobării Sale, și bucuria noastră principală să fie a umbla pe această cale. Aprobarea Sa este destulă pentru inima care-L cunoaște. Desigur nu totdeauna va fi cu puțință de a obține aprobarea și concursul fraților noștri; adeseori noi putem fi rău înțeleși; dar noi nu putem face nimic față de acest lucru; „ziua” va descoperii lucrul fiecăruia, și inima credincioasă poate să privească această zi cu încredere, știind că atunci „toți oamenii vor lăuda pe Dumnezeu”.

Cearța între păstori

Ar fi însă bine a examina cu amănuntul care a fost cauza ce l-a făcut pe Lot să părăsească calea mărturiei publice. În viața fiecărui om există un timp de criză, în care se face clar pe ce bază stă el, din ce motive lucrează și ce scopuri îl animă. Așa a fost și cu Lot. El nu a murit în Haran dar el a căzut în Sodoma. Cauza evidentă a căderii sale a fost cearta între păstorii săi și a lui Avraam; dar este un fapt că dacă cineva nu umblă în simplitate și cu inima curată în calea sa, va afla ușor o piatră de poticnire, ca să se împedice. Dacă el nu o află astăzi, va afla-o mâine. Dacă el nu află aci, atunci o va afla într-alt loc. Într-un sens, este o problemă mică ceea ce poate fi cauza aparentă a rătăcirii sale; adevărata cauză nu zace la suprafață, ci după observarea generală, ea poate să zacă în camera ascunsă a dorințelor și străduințelor inimii, unde într-o formă sau alta se păstrează plăcerea lumească. Cearța dintre păstori putea fi aplanată ușor, fără vre-o pagăbă spirituală pentru Avraam sau Lot. Pentru Avraam această ceartă a dat o frumoasă ocazie de-ași arăta puterea credinței și nivelul moralității sale înalte, avantajul sprijinului ceresc la care credința îl ridică pe credincios. Dar pentru Lot, a fost ocazia de a-și manifesta viața lumească a inimii sale. Nu cearta a produs viața lumească în Lot, și nici credința în Avraam, ea numai a descoperit, în cazul iecăruia, ceea ce deja a fost.

Lot își alege singur, Dumnezeu alege pentru Avraam

Așa este întotdeauna; păreri contrare și despărțiri se întâmplă în Biserica lui Dumnezeu, și mulți se împiedică în acestea, și într-un fel sau altul, vor fi împinși iar în lume. Iar atunci, ei pun vina pe aceste despărțiri și păreri contrare, pe când adevărul este că aceste lucruri au fost numai mijlocul de a dezvolta adevărata condiție a sufletului și a descoperi aplecarea inimii. Viața lumească a fost în inimă, și într-un fel sau altul ar fi ieșit la iveală; dar prin dojenirea oamenilor și criticarea lucrurilor nu se arată superioritate morală, până când rădăcina lucrurilor zace în adâncul inimii. Nu că certurile și despărțirile nu ar fi de regretat; de sigur că acestea trebuie să fie. A vedea însă frați certându-se în fața Cananiților și Fereziților de sigur este un lucru înjositor și vrednic de muștrat. Vorbirea noastră ar trebui să fie totdeauna astfel: „Să nu fie ceartă între mine și între tine ... că noi suntem frați”. Dar întrebarea mai departe: pentru ce nu și-a ales Avraam Sodoma? Pentru ce nu l-a împins pe el cearta înapoi în lume? De ce n-a fost pentru el aceasta o ocazie de poticnire? Pentru că el toate afacerile le-a judecat din punctul de vedere a lui Dumnezeu. Fără îndoială, el a avut o inimă, care tot așa de bine putea fi atrasă de șesul sau de „câmpia Iordanului bine udată”, ca și aceea a lui Lot; dar el n-a îngăduit inimii sale ca ea să facă alegerea. El întâi a lăsat ca Lot să-și aleagă locul și apoi a lăsat lui Dumnezeu să aleagă pentru el. Aceasta a fost înțelepciune cerească. Aceasta e ceea ce totdeauna face credința: Ea îngăduie lui Dumnezeu să hotărască moștenirea, și tot așa ea îngăduie ca El să facă aceasta bine. Credința totdeauna este mulțumită cu partea ce i-o dă Dumnezeu. Ea poate zice: „Soarta mi-a căzut în locurile plăcute, da, eu am o bună moștenire”. N-are de-a face unde cade „soarta” deoarece, după judecarea credinții ea cade întotdeauna în locuri plăcute, fiindcă Dumnezeu acolo o aruncă.

„Omul credinței, poate ușor permite omului ce umblă prin vedere să-și ia ceea ce și-a ales. El poate spune: „Dacă tu vei merge spre stânga, eu voi merge spre dreapta; dacă tu vei merge spre dreapta, atunci eu voi merge spre stânga”. Cât de frumos se arată aici nivelul moral și altruismul, și totuși ce siguranță este în această purtare! Este sigur că oriunde s-ar trage dorința naturală, nu există nici cel mai mic pericol că doar ea ar putea pune mâna pe comoara credinții. Dorința naturală își va căuta partea cu totul în altă direcție. Dar credința își adună comorile sale într-un loc, unde dorinței naturale nici prin gând nu-i trece să le caute, și chiar când ar vrea să se apropie de acest loc ea tot nu poate; și dacă ar putea, ea tot nu voiește. De aceea credința este absolut sigură și absolut fără interese proprii, când ea îngăduie dorinții naturale să-și ia ceea ce și-a ales.

Despărțirea se dovedește binecuvântare lui Avraam

Avraam și Lot se pare că reprezintă foarte bine pe cei cu mințile spirituale și pe cei cu amestecătura dintre mințile spirituale și naturale, care întâi se văd atât de strâns legate laolaltă, că pentru un timp abea putem face vreo deosebire între ele, atât de strâns merg și lucrează împreună, încât se pare că au aceeași minte. Lot, reprezentantul amestecăturii minții spirituale și naturale, merge un timp împreună cu Avraam, reprezentantul celor cu mintea spirituală pe calea cea bună; dar în cursul lor mai departe se poate observa că ei în realitate nu sunt una, deoarece, unde există oarecare măsură de minte naturală sau lumească este sigur să fie dorințe și poftes nesăbuite care au renunțat la credință. Un scriitor, care evident a fost adânc mirat în acest șir de cugetări, ne-a lăsat următoarele observații interesante:

„Dumnezeu de la început știe că ei sunt deosebiți, deoarece „Avraam umblă cu Dumnezeu”, dar Lot (este deseori spus) „umblă cu Avraam”. Totuși mult timp după ce credința a înțeles, că omul vechi trebuie să fie mort, ea încă totuși se străduiește, dacă este cu puțință, să aducă mintea naturală în unitate cu ea însăși, în timp ce ea caută a ajunge aceasta ca omul dinafară să fie ca și cel dinlăuntru, cel natural ca și cel spiritual; deoarece ea simte legătura cu acest om dinafară, spunându-i ca Avraam lui Lot: „Noi suntem frați”. Întâi credința încearcă prin îndurare să-l tragă către ceresc, către supraveghetor; părăsirea acestei osteneli poate fi drumul potrivit la mai mare perfecțiune pentru conștiința omului; în timp ce omului dinafară i se permite să meargă în drumul său, spiritul credinței poate fi mai liber și are mai puțină confuzie ...

Astfel procedeul lui Avraam a scos în evidență ceea ce a fost în Lot dar bogățiile lui Lot au ajutat ca despărțirea să se întâmple; nu că aceasta a fost cauza certei dar ele au fost ocazia pentru aceasta. Avraam și Lot erau bogați, deși în diferite chipuri: „Lot ... avea oi și boi și corturi”. Asemenea și Avraam a avut acestea, dar el avea și mult „argint și aur”. Omul dinafară adeseori poate să aibă multă bogăție și de multe ori chiar are; dar aur și argint, adică lucrurile mai adânci ale adevărului, nu sunt ale sale proprii, și el nici nu dorește acestea. „Turmele” conduc la ceartă. Ce sunt acestea altceva (în antitip) decât acele aplecări animalice, așa cum au aparținut lui Avraam sau lui Lot, care sunt sub stăpânirea spiritului credinței sau sub conducerea omului dinafară; iar cugetele care conduc aceste aplecări și le rețin dela lucrurile oprite, sunt „păstorii care se luptă pentru stăpânire”. Și credința care acuma nu posedă încă nici o putere, dar o așteaptă, pentru un timp cedează și în cazul acesta primește în locul lui Lot descoperirile mai mari despre intenția iubitoare a lui Dumnezeu???. Pentru că „Domnul a spus lui Avraam, după ce Lot s-a despărțit de el: înalță-ți ochii tăi uită-te din locul unde te afli spre miază-noapte și spre miază-zi și spre răsărit și spre apus. Că tot pământul care-l vezi, îl voi da ție și seminției tale în veci ... Scoală-te, preumblă-te în acest pământ, în lungul și latul lui, că-l voi da ție” și astfel, când am ajuns această treaptă și Lot se duce — când spiritul credinței trece prin experiența despărțirii, despărțire chiar și de mintea sinceră a omului dinafară — atunci vom afla că acolo este lungimea și lățimea, către nord și sud, către vest și est, în direcția frigului și a căldurii, către lumină și întuneric, un spațiu atât de mare despre care noi până acuma nici n-am auzit.

Descrierea minții spirituale și lumești

„Ce este Lot, am văzut deja. Lăuntric, el reprezintă mintea sinceră dinafară, care un timp merge câțiva pași împreună cu credința în direcția lucrurilor cerești. Pe dinafară, el reprezintă pe aceia, în care această minte dinafară este factorul stăpânitor, a căror suflare trăiește în lucrurile religioase pe dinafară. Din această clasă întotdeauna există unii care încep împreună cu omul de credință. Caracterele — Avraam „umblă cu Dumnezeu”, caracterele — Lot „merg cu Avraam”, aceștia din urmă sunt oameni care fac pași adevărați pentru că alții merg înaintea lor, sunt oameni care jertfesc pentru că alții încă jertfesc, nu pentru că Dumnezeu cere astfel de pași sau astfel de jertfe. Aceștia mai devreme sau mai târziu vor arăta că ei sunt oameni cu gândire dreaptă, dar care sunt cu totul incapabili să umble unde umblă oamenii de credință, părăsindu-i când se află pe calea celor mai bune lucruri și destinați să conceapă o sămânță, cum era Moab și Amon, ca să fie un spin în coastele omului de credință.

Creștini, care-și aleg terenul mai de jos

„Aceasta nu s-a întâmplat în Egipt, ci numai de cât ce credința caută hotărât să ajungă la terenurile mai înalte; pe care Domnul le-a promis lor. Lot s-a despărțit de Avraam în pământul Egiptului. În timp ce creștinii sunt în lume, obiceiurile ei și instituțiile și piedicile pe care ea le așează între om și om, sunt destule cu care el trebuie să se lupte pentru a încunjura cearta dintre frați. Pe lângă acestea omul natural, în timp ce este în lume află destule ocazii de a umbla după aplecările sale. Dar când Egiptul este părăsit, atunci frații vor prospera împreună, cum niciodată n-au făcut înainte. Acum vine testul să-și dovedească bunăvoința, căci puține lucruri ne pot proba cum ne probează ciocnirea cu frații noștri. Atunci se descopere greșeala lucrurilor omului dinafară. Creștinii cu mintea lumească înțeleg aceasta, și își aleg terenul mai de jos, unde aplecările lor naturale își află

mai bine ceea ce le corespunde; unde lucrurile naturale îi rețin de la ceea ce ar putea veni asupra lor???. unde ei pe ei nu se recunosc cum de fapt sunt; unde slăbiciunea lor poate fi arătată cu tărie și unde ceremoniile exterioare ocupă locul buneivoințe lăuntrice. Căci de fapt noi nu știm cu siguranță ce spirit locuiește în noi, până nu suntem descoperiți de toate lucrurile din afară; atât de mult ne împiedică aceste lucruri din afară a cunoaște ceea ce într-adevăr este în noi. De aceea, unii nicodată nu știu ce ființe neliniștite și egoiste sunt ei, până când lucrurile, care i-au oprit de a se recunoaște pe sine sunt cu totul înlăturate și luate dela ei. Unii observă ici și colea, prin ispite, cum stau înlăuntrul lor; dar în loc ca acest rău să fie cercetat până în adâncimile sale pentru ca ei să poată cunoaște și învinge pe deplin, ei încearcă să-l acopere, atât înaintea lor cât și înaintea altora, și pentru a putea face aceasta, ei sunt siliți a căuta mai departe după lucrurile exterioare???. Totuși credința adevărată voiește să se cunoască pe sine însăși, dacă prin aceasta pot cunoaște mai bine pe Dumnezeu. Ea voiește mai bine să fie slabă cu Dumnezeu, decât tare fără El”.

Amândouă punctele de vedere

Amândouă punctele de vedere, care sunt arătate aici, adică credință și neîncredere sau a fi spiritual și lumesc, ne dau lecții instructive. Prima: străduința lui Avraam a fost să respecte voința și făgăduințele lui Dumnezeu și de aceea toate interesele egoiste și lumești au fost ținute în subordonare. Tot așa se întâmplă și cu un creștin credincios, cu mintea spirituală. În timp ce în carnea sa încă tot străduințele și posibilitățile vieții vechi, naturale se frământă, totuși din cauza credinței sale, el însuși este în întregime devotat lui Dumnezeu și toate lucrurile au fost supuse minții noi în Cristos; și diferitele motive și decizii ale vieții ce trebuie luate față de acestea, el totdeauna le privește din punctul de vedere al credinței și al intereselor eterne.

Lui Lot dimpotrivă i-a lipsit credința și astfel a arătat dispreț față de voința și făgăduințele lui Dumnezeu, și de aceea interesele lumești și egoiste au luat stăpânire asupra vieții sale. Și tot așa este și cu creștinul care are mintea lumească; el stă între lucrurile lui Dumnezeu și lucrurile egoismului acestei vieți. Fiindcă-i lipsește credința, el nu este deplin devotat lui Dumnezeu, și de aceea orice întrebare o hotărăște din punctul de vedere a intereselor vieții prezente, adică cum i-ar fi cu puțință a înainta în această viață întocmai ca și ceilalți oameni din lume. În cazul lui Lot observăm cum mintea și dorințele sale s-au îndreptat întâi în direcția Sodomei; apoi și-a așezat corturile spre Sodoma. Asta înseamnă că el a înaintat puțin în direcția acestui oraș, până când în cele din urmă el s-a hotărât să rămână cu totul acolo.

Iarși dăm loc scriitorului de mai sus să vorbească:

„Astfel un timp calea credinței este împreună. Adevăratul credincios din ce în ce tot mai mult își va pune încrederea în Dumnezeu. Clasa-Lot „alege” după vederea ochilor săi, și astfel încetul cu încetul iese din societatea celor cu mintea spirituală și se cufundă în societatea celor fără Dumnezeu. Și astfel de suflete, mai devreme sau mai târziu, trebuie să se despartă. Dacă nu domnește același spirit, atunci nici o legătură și nici o întocmire nu va putea păstra pe oameni multă vreme laolaltă. Fiecare se mișcă spre locul său propriu, în urma unei legi pe care nimeni nu o poate tăgădui — pulbere în pulbere, iar Spiritul lui Dumnezeu, care însuși este un Spirit. Să nu uităm pașii lui Lot, Întâi a „văzut”, după aceea a „ales”, apoi „s-a tras spre răsărit”, cum au făcut și alții înaintea lui, apoi „și-a întins corturile sale până la Sodoma”, și apoi „a locuit acolo”. Pe scurt: el a umblat întâi prin vedere, după aceea conform egoismului, apoi despărțit de lumină, apoi contra cu lumea necurată și în sfârșit și-a așezat corturile sale acolo. Aceasta a fost calea clasei lui Lot în fiecare vârstă. Și unii ca aceștia, deși „îndreptățiți” și „mântuiți” vor fi numai „mântuiți”, dar ca prin foc.

Deși putem pierde pe frați, noi nu-l pierdem pe Dumnezeu

„După ce despărțirea s-a întâmplat, se arată Domnul, și anume nu acelui drept ce merge spre Sodoma, ci aceluia care rămâne încă tot pe calea credinței. Domnul se apropie de aceste suflete, pe care frații le-au părăsit, pentru a le spune, că ei nu-L vor pierde pe El, dacă vor rămâne pe temeiul făgăduinței. „Domnul a zis lui Avram, după ce Lot s-a despărțit de el: Ridică-ți ochii”. Ca și cum El ar fi voit să zică: Lot și-a ridicat ochii după plăcerea sa proprie, el a văzut ceea ce putea să vadă din punctul său de vedere. Dar tu ridică-ți ochii și te uită din punctul meu de vedere. „Din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus”. Nu te teme a te uita într-acolo de unde vine răceala și nici într-acolo de unde vine căldura nici către lumină și nici către întuneric. Cât de puțin știi tu încă despre toate acestea „că toată țara pe care o vezi, și-o voi da ție”. Să observăm progresul în descoperirea făgăduințelor: Întâi a fost făgăduința cu privire la țară, „țara pe care și-o voi arăta”; apoi după ce a ajuns în această țară, făgăduința zice: „Toată țara aceasta o voi da seminției tale”; și pe urmă zice: „toată țara pe care o vezi, și-o voi da ție și seminției tale pentru totdeauna”. Apoi urmează îndemnul: „Scoală-te, străbate țara — învață prin experiențe ce înseamnă — în lung și în lat; căci ție și-o voi da”.

„Acesta este o altă fază pe calea credinței; și încercând separarea așa cum este descrisă aici, atât înafară cât și înăuntru, ea este o experiență pe care noi totuși trebuie s-o facem, pentru a putea cunoaște mai bune lucrurile. Desigur că cel ce-n felul acesta pierde „frații sau copiii sau țara, el le primește acestea însutit”.

„Der Herold”, 1 Sep. 1927.